

En hälsning från oss på

ABRIGO

Rainha
Sílvia

Kära Vänner och Medarbetare!

Så har det hänt igen. Stormtrupper understödda av tanks och enheter från flygvapnet startade i gryningen torsdagen den 10 november invasionen av Latinamerikas största kåkstad, Rocinha, med över 120.000 invånare.

Alla skolor i de kringliggande stadsdelarna hölls stängda och befolkningen uppmanades att hålla sig inne. Under spektakulära former arresterades den 35-årige banditledaren Antônio Lopes, kallad Nem, som under ett årtionde från Rocinha styrt handeln med narkotika, vapen och illegala spel och som har otaliga mord och avrättningar på sitt samvete. Under de följande dagarna greps flera medlemmar i Nems ”regering”.

Invasionen genomfördes under dramatiska former, men utan att någon kom till skada. Invånarna, åtminstone de som vågar, har tagit emot soldaterna som befriare. Det tyder på en viktig förändring. Det är inte länge sedan polisinvationer i kåkstäder möttes av stenkastning. Nu gäller det att regeringen snabbt uppfyller sina löften om fler arbeten, skolor och förbättrade levnadsvillkor. Knark- och vapenhandeln omsatte hundratals miljoner kronor och gav arbete och välstånd till många, om än till ett ohyggligt pris.

Gemensamt för de kåkstäder som under året befriats från banditvälde och lagts under fredsbevarande styrkor är att de ligger i områden som är av betydelse för överklassen. Rocinha, den nu ockuperade kåkstaden, har de senaste åren krupit i farlig närhet av Amerikanske skolan där eleverna betalar en månadsavgift på 20.000 kronor, det femstjärniga hotell Sheraton, överklassstadsdelen São Conrado, samt inte minst det Katolska Universitet, som med en selektiv uttagning och höga kursavgifter erbjuder en möjlighet för överklassens ungdomar att studera utan att behöva konfronteras med världen utanför.

Det börjar gå upp för oss som bor i Rio de Janeiro att vår stad håller på att

förändras efter ett halvsekel av vanskötsel, dekadans och tolerans mot banditer. Plötsligt upptäcker vi att vi hållits fångna i rädsla för en ondska representerad av några hundra banditer, många i polisuniformer, andra förklädda till politiker.

Officiell statistik för 2010 visar att fattigdomen i Brasilien minskar, samtidigt som landet fortsätter att vara ett av världens

mest ojämlika länder. De rikaste tio procenten av invånarna kontrollerar 43 % av landets samlade tillgångar, mot 1,3 % för de tio procent som är fattigast.

Även mellan raser råder fortfarande stora skillnader; en vit tjänar 250 % mer än en färgad. Den ännu för några årtionden ännu snabba befolkningstillväxten har upphört. Antalet barn per kvinna uppgår efter den senaste beräkningen till 1,9 – samma nivå som i Sverige.

Under en tågresa i Sverige för en tid sedan satt jag och lyssnade på radioprogrammet Människor och tro och en intervju med en svensk journalist, Kajsa Norell, som just publicerat sin bok ”Halleluja, Brasilien”.

Norell kom under ett uppdrag i huvudstaden Brasília i kontakt med den brasilianska väckelsen genom en av dess största kyrkor, Assembleia de Deus, Guds församling, och blev, som så många andra, överraskad över den centrala plats kyrkorna har i samhällslivet. Den

Födda

Cristiano
född den 9 juni 2011
son till Carla

Mateus
född den 16 augusti 2011
son till Luciana

Lucas Eduardo
född den 14 maj 2011
son till Alba Valéria

Kethelin Vitória
född den 21 sep. 2011
dotter till Christiane

Emanuelly
född den 5 oktober 2011
dotter till Francieleide

*Se till att ni inte föraktar
någon enda av dessa små.
Deras änglar i himlen alltid
ser min himmelske Faders
ansikte.*

första församlingen bildades 1911 i den nordbrasilianska storstaden Belem av två svenska missionärer från den svenska pingströrelsen, Gunnar Vingren och Daniel Berg. Hundra år senare är Assembleia de Deus Brasiliens största protestantiska samfund med 22,5 miljoner medlemmar och mer än 100.000 församlingar!

I Abrigos omgivning är de protestantiska kyrkorna mycket framgångsrika, samtidigt är en av traktens katolska kyrkor vallfartsort för tusentals pilgrimer. I spänningsfältet mellan traditionell katolsk kyrklighet och radikal pingstväckelse erbjuder Sankta Maria Magdalena kyrka på Abrigo ett lågmält och vardagsnära budskap.

Abrigo söker nu en **volontär** som kan hjälpa oss med musiken vid gudstjänsterna, men också i förskolan och bland kvinnorna. Kontraktstiden är sex till tolv månader. Tipsa gärna den Du tror kan vara intresserad!

www.abrigo.se är adressen till vår nya **hemsida**, enklare att hitta och hantera och med utrymme för nya funktioner. Du kan nu gå direkt till sidan med minnes/hyllningsblad: www.abrigo.se/minnesblad

Flera av våra givare har uttryckt önskemål om att skänka månadsgåvor genom direkt överföring. Nu verkar det som vi har funnit en möjlighet att ansluta Abrigo till **Autogiro**. Mer information i nästa rundbrev.

Abrigo omfattas av den **Avdragsrätt för gåvor** som väntas träda i kraft för inkomståret 2012. Skattereduktionen får maximalt uppgå till 1500 kronor per person och år, vilket motsvarar 25 % av ett gåvobelopp på 6 000 kronor. Syftet med förslaget är att stimulera till enskilt givande.

Vårt verksamhetsår går mot sitt slut, och jag skall inte förneka att det i insamlingshänseende varit ett tungt år för Abrigo. Svenskt insamlingsarbete har under 2010 fokuserats på katastrofarbete, det har påverkat såväl kollektor som föreningsbidrag. Men de många regelbundna gåvorna visar en motsatt trend och har ökat under året. Aldrig har tidigare betydelsen av regelbundet givande stått så klar för oss. Därför kämpar vi vidare för att med er hjälp även under 2012 förändra framtiden för unga mammor från Rios kåkstäder.

Rio de Janeiro, den 28 november 2011
med många hälsningar

Stefan Martinsson
Direktor

Hyllningsblad och Minnesblad

Nu har det blivit ännu enklare att själv skriva ut ett minnes- eller gratulationsblad

Gå till: www.abrigo.se/minnesblad

följ sedan anvisningarna

Minnesblad kan också beställas genom:

Sven-Börje Andersson, tel: 0303-93129,

e-post: svenborje@gmail.com

Anna Nilsson, tel 0340 – 661309,

Ragnhild Johansson, tel: 0524-23005

Ange på inbetalningskortet "Minnesblad sänt"

Nu och Då

NU - november 2011

. . . vi kom fram utan problem men resan var tröttsam, fjorton timmar med buss! Staden är, som du, vet inte stor, ungefär 60.000 invånare, men det har skett åtskilliga förbättringar sedan jag var här sist. Nu till saken: anledningen till att jag skriver detta mail till dig är att något mycket överraskande har hänt. Igår var vi på en liten restaurang nere vid floden och där kom vi i samtal med några andra gäster. När en av dem, en kvinna i 30-årsåldern, hörde att vi kom från Rio de Janeiro berättade hon att hon för ungefär femton år sedan bodde en tid i Rio. Och nu skall du få höra något märkligt. Hon bodde på ett Abrigo i Itaborai, och det visade sig att hon känner dig! Hon heter Lúcia, och har en son som heter Júlio.

DÅ - februari 1997

Det finns många sätt att uttrycka känslor av osäkerhet och rädsla, tänker jag. Tuggummituggande är uppenbarligen ett. Jag betraktar den unga kvinnan framför mig som, med blicken stint fäst på en punkt ungefär två decimeter ovanför mitt huvud, med stor energi tuggar på ett tuggummi.

"Jag hoppas att ni inser att jag inte har någon erfarenhet av sådana här", hon letar efter något tillräckligt dräpande ord, "sådana här Anstalter", säger hon med en triumferande blick. "Min familj äger, ägde", rättar hon sig, ett stort hus däruppe i Minas."

”Nu förhåller det sig förstås så”, säger jag, ”att när assistenten ringde från Socialkontoret berättade hon att du har bott under en viadukt de senaste veckorna. Det måste väl ändå vara värre än att ha kommit till oss och det du kallar en Anstalt?”

Hon tiger och tuggar ilsket vidare på sitt tuggummi.

”Jag har gått ut grundskolan”, säger hon efter en stund i ett försök till försvar av sin samhällsställning.

”Enligt den information som jag har fått slutade du i årskurs sju. Men du har bättre skolutbildning än de övriga kvinnorna här. Om du vill kan vi hjälpa dig att avsluta dina studier. Terminen börjar i nästa vecka. Du hinner bli klar med sjunde klass innan ditt barn föds.” För första gången ser jag något som liknar en positiv reaktion, men så tillägger hon snabbt: ”Jag hoppas att ni förstår att jag inte tänker ha något att göra med de andra intagna här.”

”Det blir svårt att undvika. Vårt arbete bygger på samarbete, och du kommer att gå in i en grupp med tre andra kvinnor som efter ett rullande schema sköter tvätt, matlagning och städning.”

Hon tittar på mig som om jag föreslagit något oanständigt.

”Ni kan inte mena allvar? Jag tänker verkligen inte göra rent efter andra! Men jag är beredd att ta hand om min egen tvätt och städning. Jag är inte för fin att arbeta.”

”Nej, men för fin för att umgås med dem som du anser dig underlägsna”, tänker jag.

Jag satt med socialnämndens rapport framför mig. Den var kortfattad. Lúcia hade påträffats boende under en viadukt, utan medel att försörja sig och, enligt egen uppgift, gravid i sjätte månaden. ”Hon har vägrat att uppge hemadress eller närmare omständigheter, men allt tyder på att hon befinner sig på flykt”, skrev socialsekreteraren. Familjebråk? Hot från banditer? Det framgick inte.

”Vem är pappa till ditt barn?” undrar jag.

”Det behöver ni inte veta. Han är förresten advokat. Men jag kan försäkra er om, att det är en man som behandlat mig illa. Hans är skulden till alla mina olyckor”, tillägger hon dramatiskt. ”Jag kommer att registrera barnet i mitt eget namn.”

NU

Lucia berättade för oss att hon bott på Abrigo under två år, och talade med glädje och inlevelse om den tiden, och om dig. Hon har stor beundran för dig, och säger att hon anser dig nästan som en far.

DÅ – maj 1997

”Jag anser dig vara en av de värsta människor jag har träffat! Du har bestämt att jag skall dela rum med en tjej som inte ens kan läsa och som har gått på gatan.”

”Kan hon inte läsa, så kan ju du passa på att lära henne. Det vore en god gärning. Däremot kan du inte räkna med att få ett rum bara för dig själv. Det är många som söker hjälp just nu, och de flesta är i en svårare situation än du.”

”Då flyttar jag härifrån för en värre plats än denna kan jag knappast hamna på.”

”Det står dig fritt att göra det, men du kanske ändå skall fundera på saken en gång till. De första rapporterna vi fått från din skola talar om mycket goda resultat och dessutom är det bara några veckor kvar av din graviditet.”

Hon blev kvar, höll sig mest för sig själv, satt och broderade eller ägnade sig åt sina studier. Någon gång emellanåt hjälpte hon de övriga kvinnorna med deras läxor, men först efter att de bett henne. Hon erbjöd dem aldrig hjälp. Ofta var hon inblandad i ett eller annat bråk, vanligtvis efter att ha fällt någon syrlig kommentar. Hon skaffade sig inga vänner eller förtrogna. Det var hon ensam, i kamp mot världen i övrigt. På olika vägar fick jag efter hand veta mer om hennes liv. Hon kom verkligen från en småstad, där hennes familj tillhört samhällets olycksbarn. Hennes mamma hade fem barn med lika många män och hölls för prostituerad. Lúcia lämnades redan som tioåring att sköta hemmet och ta hand om sin yngre bror, Luiz Roberto. Strax före sin död hade mamman fått Lúcia att lova att inte överge sin bror. En uppgift som med åren blev allt svårare, eftersom han tidigt kommit i dåligt sällskap och var med i ett gäng som samlades kring knarkförsäljare med pengar och ett uppförande som väckte fattiga småstadspojkars beundran. Det

var en av dessa banditer som han hade presenterat för sin syster. Det är ju möjligt att också hon låtit sig imponeras. Först när hon var gravid hade hon förstått att han hade ett harem av unga flickor utspridda över småstäderna i delstaten. När hon ställde honom mot väggen blev det ett bråk och han slog henne blodig. Hon såg honom aldrig mer.

Strax därefter inträffade en händelse som fick henne att fly hemstaden. Hennes bror kunde inte redovisa för sin försäljning av knark, han hade använt pengarna för eget bruk. För sådant finns i banditernas värld bara ett straff: döden. I allvarigare fall genom tortyr, andra till varning. Luiz Roberto försvann utan att berätta något för Lúcia trots att han var medveten om att straffet nu automatiskt skulle överföras på henne. Någon varnade henne, och hon kom undan, och flydde till Rio.

Lúcia stannade två år på Abrigo, och lämnade oss först sedan hon avslutat gymnasiet. I Brasilien är skoldagarna korta, och den som av olika anledningar kommit efter kan på specialskolor läsa in ett läsår per termin. Därför gick det snabbt framåt med Lúcias studier, och hon var alltid bäst i sin klass.

Den akuta anledningen till Lucias uppbrott var ett gräl med en ny rumskamrat, men i och med att hon gått ur gymnasiet var hon enligt vår mening beredd att lämna Abrigo.

NU

. . . och hon berättade med tårar i ögonen hur hon på Abrigo fått en möjlighet att tänka över sitt liv och börja på nytt.

DÅ - oktober 2002

Först ett år senare fick jag höra nyheter om Lúcia. Hon hade rest tillbaka till sin hemstad, dit också hennes bror hade återvänt. Gissningsvis hade banditledaren dödat och knarkhandeln övergått i andra händer. Bara några månader efter Lúcias återkomst blev det en polisrazzia i huset där hon bodde med sin son och sin bror. Polisen fann mängder med droger, Luiz Robert lyckades ännu en gång komma undan – han greps en tid senare för andra brott – men Lúcia blev häktad och dömd till fängelse.

Besviken tänkte jag på hur mycket tid, arbete och pengar som lagts ner för att hjälpa Lúcia, till synes utan några som helst resultat.. Man får lära sig att förstå att man inte kan hjälpa alla, tänkte jag. Lúcia var uppenbarligen en som vi inte hade kunnat hjälpa.

NU

. . . hon återvände hit till sin hemstad. Den första tiden blev svår och hon hade fått tillbringa sex månader i fängelse för brott som hennes bror hade begått. När hon kom ut från fängelset hjälpte hennes grannar henne att få ett jobb. Och, nu kommer det fantastiska, trots att hon som ensamstående mamma fått arbeta hårt för att försörja sig och sin son har hon hela tiden fortsatt att studera. För två år sedan blev hon utexaminerad som socionom efter fem års högskolestudier, och sedan ett halvår är hon ansvarig för kommunens sociala arbete bland hemlösa och gatubarn!

Du håller säkert med om att det är en fin berättelse om framgång! Vi blev riktigt rörda när vi hörde den. Lúcia bad mig sända en hälsning och ett tack till Abrigo.

Välkommen att boka föredrag om Abrigo 2012!

Stefan Martinsson är i Sverige 20 mars till 5 maj och 15 september till 30 oktober

Abrigo Rainha Sílvia - plusgiro 90 40 45 - 2

abrigo2000@hotmail.com

www.abrig.se

